

פיצקי שלי

9 שנים, ואוו, זה פשוט לא נתפס. כל שנה מחדש כשמגיע היום הזה שצריך לבוא הנה ולדבר אני יושב עם עצמי, שם מוסיקה, מסתכל על תמונות, והכל כאילו נעצר. כל שנה אנחנו מדברים על הזמן, הוא רץ לנו 9 שנים, או זוחל לנו כבר 9 שנים.

וכל הזמן הזה אני חושב, אם רק הייתה לי עוד שעה איתך, עוד דקה איתך, עוד שנייה איתך.

אז כן, הזמן עבר ועברה לה עוד שנה – והגיע היום הזה שבו כל מי שאי פעם נגעת בליבו הגיע כדי להתגעגע, כדי לחבק, כדי להעלות עוד זיכרון, כדי לחזק ולהתחזק. והזמן – יש כאלו שהכירו אותך מעט זמן ויש כאלו שהכירו אותך הרבה זמן – אבל אין ספק שעל כל אחד שנקלעת בדרכו השארת חותם, והעובדה שלמרות השנים – תראי כמה אנשים הגיעו היום כדי להיות איתך.

תשע שנים חלפו, בזמן הזה שחלף העצבות שלי עברה מוטציה. היא נראית אחרת, היא נשמעת אחרת, היא נושכת בי אחרת. בכל שנה, מתברר, הגעגועים אלייך נצבעים בגוונים אחרים. ככה זה, ככה החיים, זה כל כך מבלבל ומוזר. הזמן לא עושה את שלו, הזמן לא מרפא, הזמן ממשיך אבל אנחנו לומדים לחיות עם הצלקת האדירה הזו שהשארת אצל כל אחד ואחת בלב.

פיצקי,

כל כך הרבה דברים קרו בשנים האלו ואין רגע שאני לא חושב לעצמי, מה את היית עושה, שאלת "המה אם", מה אם היית פה, איך היו נראים דברים.

אז כמו כל שנה, אני בוחר סיפור אחד קצר לשתף אתכם... ומודה שכל שנה אני חושב מה לספר, משהו מצחיק, משהו עצוב, לפני המחלה, תוך כדי... כי הרי כל אחד פה יש לו זיכרון של שרון, לכל אחד יש את "רגעי השרון" שלו. ולי – לי יש את רגעי שרון שלי... אז החלטתי לשתף בסיפור קצר, שאותי מצחיק, כמה תמימים ונאיביים היינו.

טסנו לטיול בתאילנד, באחד הימים עשינו טיול יום שלם על סירה עם עצירה בכל מיני אטרקציות, היה זה יום מעונן וחשבנו, לא צריך קרם הגנה, טעות ראשונה. במשך כל היום שטנו, שתינו, נהנו. בערב כשחזרנו למלון גילינו עד כמה נשרפנו בגוף.

למחרת שטנו לקופי, כשחיפשנו מלון באי (לא היו טלפונים ניידים ואינטרנט מראש) הגענו למלון שאמרו שאין מים חמים, אמרנו אוקיי, גם ככה אנחנו שרופים, וחם מאד בחוץ, שטויות. טעות שנייה.

אז הלכנו על המלון הזה... בדיעבד כמובן מדובר היה בטעות, וכל מקלחת הפכה לאטרקציה בפני עצמה, ושרון, הייתה בצעקות של צחוק וקור וסבל ביחד. אני נזכר בזה ורואה את המקלחת מול העיניים ואיך שרון הייתי מזנקת פנימה מתקלחת תוך 2 דקות ורצה החוצה עם המגבת לתוך השמיכה במיטה.

טיילנו בתאילנד כחודש וחצי. בכלל, שרון ואני אהבנו לטייל, השתדלנו כל שנה לקחת פסק זמן ולא לחשוב, לשבת מול הים ולא לדאוג. לתת לראש לנוח ולראות מקומות חדשים.

אז אחרי שנה ששמה את כולנו בסוג של HOLD, ונשמרנו והתרחקנו חברתית, תודה לכל מי שעדיין מגיע, עדיין זוכר, ועדיין מחייך כשהוא נזכר בשרון.

קרצוש שלי, אני אוהב אותך, תמיד.